

[Нови Завјет](#)

Чивутима посланица светога апостола Павла.

Глава I.

Бог који је негда много пута и различнијем начином говорио оцевима преко пророка, говори и нама у пошљедак дана овијех преко сина,

2. Којега постави нашљедника свему, кроз којега и свијет створи.

3. Који будући сјајност славе и обличје бића његова, и носећи све у ријечи силе своје, учинивши собом очишћење гријеха нашијех, сједе с десне стране пријестола величине на висини,

4. И толико бољи поста од анђела колико преславније име од њихова доби.

5. Јер коме од анђела рече кад: Син мој ти си, ја те данас родих? И опет: Ја ћу му бити отац, и он ће ми бити син.

6. И опет уводећи првороднога у свијет говори: И да му се поклоне сви анђели Божији.

7. Тако и анђелима говори: Који чини анђеле своје духове, и слуге своје пламен огњени.

8. А сину: Пријестол је твој, Боже, ва вијек вијека; палица је правде палица царства твога.

9. Омиљела ти је правда, и омрзао си на безакоње; тога ради помаза те, Боже, Бог твој уљем радости већма од другога твојијех.

10. И опет: Ти си, Господе, у почетку основао земљу, и небеса су дјела руку твојијех:

11. Она ће проћи, а ти остајеш; и сва ће остарјети као хаљина,

12. И савићеш их као хаљину, и измијениће се: а ти си онај исти, и твојијех година не ће нестати.

13. А коме од анђела рече кад: Сједи мени с десне стране док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима?

14. Нијесу ли сви службени духови који су послани на службу онима који ће наслиједити спасеније?

Глава II.

Тога ради ваља нам већма пазити на ријечи које слушамо, да како не отпаднемо.

2. Јер ако је оно што је говорено преко анђела утврђено, и сваки преступак и оглушак праведну плату примио:.
3. Како ћемо побјећи не маривши за толико спасеније? које поче Господ проповиједати, и они који су чули потврдише међу нама,
4. Кад и Бог посвједочи и знацима и чудесима и различнијем силама, и Духа светог раздјељивањем по својој вољи.
5. Јер Бог не покори анђелима васионога свијета, који иде и о коме говоримо.
6. Али неко посвједочи негдје говорећи: Шта је човјек да га се опоменеш, или син човјечиј да га обиђеш?
7. Умалио си га малијем нечим од анђела, славом и части вјенчао си га, и поставио си га над дјелима руку својијех:
8. Све си покорио под ноге његове. А кад му покори све, ништа не остави њему непокорено; али сад још не видимо да му је све покорено.
9. А умаљенога малијем чим од анђела видимо Исуса, који је за смрт што поднесе вјенчан славом и части, да би по благодата Божијој за све окусио смрт.
10. Јер приликоваше њему за којег је све и кроз којег је све, који доведе многе синове у славу, да доврши поглавара спасенија њихова страдањем.
11. Јер и онај који освећује, и они који се освећују, сви су од једнога; заради тога узрока не стиди се називати их браћом,
12. Говорећи: Објавићу име твоје браћи својој, и посред цркве зацјеваћу те.
13. И опет: Ја ћу се у њега уздати. И опет: Ево ја и дјеца моја коју ми је дао Бог.
14. Будући пак да дјеца имају тијело и крв, тако и он узе дијел у томе, да смрћу сатре онога који има државу смрти, то јест ђавола;
15. И да избави оне којигод од страха смрти у свему животу бише робови.
16. Јер се заиста не прима анђела, него се прима сјемена Аврамова.
17. За то бјеше дужан у свему да буде као браћа, да буде милостив и вјеран поглавар свештенички пред Богом, да очисти гријехе народне.
18. Јер у чему пострада и искушан би у ономе може помоћи и онима који се искушавају.

Глава III.

За то, браћо света, заједничари звања небескога, познајте посланика и владику, којег ми признајемо, Исуса Христа,

2. Који је вјеран ономе који га створи, као и Мојсије у свему дому његову.
3. Јер овај поста толико достојан веће части од Мојсија, колико већу од дома част има онај који га је начинио.
4. Јер сваки дом треба неко да начини; а ко је све створио оно је Бог.
5. И Мојсије дакле бјеше вјеран у свему дому његову, као слуга, за свједочанство онога што је требало да се говори.
6. Али је Христос као син у дому својему; којег смо дом ми, ако слободу и славу нада до краја тврдо одржимо.
7. За то, као што говори Дух свети: Данас ако глас његов чујете,
8. Не будите дрвенастијех срца, као кад се прогњевисте у дане напасти у пустињи,
9. Гдје ме искушаше оцеви ваши, искушаше ме, и гледаше дјела моја четрдесет година.
10. Тога ради расрдих се на тај род, и рекох: једнако се мету у срцима, али они не познаше путова мојијех;
11. За то се заклек у гњеву својему да не ће ући у покој мој.
12. Гледајте браћо, да не буде кад у коме од вас зло срце невјерства да одступи од Бога живог;
13. Него се утјешавајте сваки дан, докле се данас говори, да који од вас не одрвени од пријеваре грјеховне;
14. Јер постасмо заједничари Христу, само ако како смо почели у њему бити до краја тврдо одржимо;
15. Докле се говори: данас, ако глас његов чујете, не будите дрвенастијех срца, као кад се прогњевисте.
16. Јер неки чувши прогњевисте се, али не сви који изиђоше из Мисира с Мојсијем.
17. А на које мрзи четрдесет година? Није ли на оне који сагријешисе, који оставише кости у пустињи?
18. А којима се закле да не ће ући у покој његов, него онима који не хтјеше да вјерују?
19. И видимо да не могоше ући за невјерство.

Глава IV.

Да се бојимо дакле да како док је још остављено обећање да се улази у покој његов, не одоцни који од вас.

2. Јер је нама објављено као и онима; али онима не поможе чувена ријеч, јер не вјероваше они који чуше.

3. Јер ми који вјеровасмо улазимо у покој, као што рече: За то се заклек у гњеви својему да не ће ући у покој мој, ако су дјела и била готова од постања свијета.

4. Јер негдје рече за седми дан овако: И почину Бог у дан седми од свију дјела својих.

5. И на овом мјесту опет: Не ће ући у покој мој.

6. Будући пак да неки имају да уђу у њега, и они којима је најприје јављено не уђоше за непослушање;

7. Опет одреди један дан, данас, говорећи у Давиду по толиком времену, као што се прије каза: Данас ако глас његов чујете, не будите дрвенастијех срца.

8. Јер да је Исус оне довео у покој, не би за други дан говорио по том.

9. Даклем је остављено још почивање народу Божијему.

10. Јер који уђе у покој његов, и он почива од дјела својих, као и Бог од својих.

11. Да се постарамо дакле ући у тај покој, да не упадне ко у ону исту гатку невјерства.

12. Јер је жива ријеч Божија, и јака, и оштрија од свакога мача оштра с обје стране, и пролази тја до растављања и душе и духа, и зглавка и мозга, и суди мислима и помислима срдачнијем.

13. И нема твари непознате пред њим, него је све голо и откривено пред очима онога којему говоримо.

14. Имајући дакле великога поглавара свештеничкога, који је прошао небеса, Исуса сина Божијега, да се држимо признања.

15. Јер немамо поглавара свештеничкога који не може пострадали с нашијем слабостима, него који је у свачему искушан као и ми, осим гријеха.

16. Да приступимо дакле слободно к пријестолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за вријеме кад нам затреба помоћ.

Јер сваки поглавар свештенички који се из људи узима, за људе се поставља на службу к Богу, да приноси даре и жртве за гријехе,

2. Који може пострадали с онима који не знаду и залазе; јер је и он под слабошћу.

3. И за то је дужан како за народне тако и за своје гријехе приносити.

4. И нико сам себи не даје части, него који је позван од Бога, као и Арон.

5. Тако и Христос не прослави сам себе да буде поглавар свештенички, него онај који му рече: Ти си мој син, ја те данас родих.

6. Као што и на другоме мјесту говори: Ти си свештеник ва вијек по реду Мелхиседекову.

7. Он у дане тијела својега мољења и молитве к ономе који га може избавити од смрти с виком великом и са сузама приношаше, и би утјешен по својој побожности.
8. И ако и бијаше син Божиј, али од онога што пострада научи се послушању.
9. И савршивши се, постаде свима који га послушаше узрок спасенија вјечнога,
10. И би наречен од Бога поглавар свештенички по реду Мелхиседекову.
11. За којега бисмо вам имали много говорити што је тешко исказати: јер сте постали слаби на слушању.
12. Јер ви који би ваљало да сте учитељи по годинама, опет требујете да се учите које су прва слова ријечи Божије; и постадохте да требате млијека, а не јаке хране.
13. Јер који се год храни млијеком, не разумије ријечи правде, јер је дијете.
14. А савршенијех је тврда храна, који имају осјећања дугијем учењем обучена за разликовање и добра и зла.

Глава VI.

За то да оставимо почетак Христове науке, и да се дамо на савршенство: да не постављамо опет темеља покајања од мртвијех дјела, и вјере у Бога,

2. Науке крштења, и метања руку, и васкрсенија мртвијех, и суда вјечнога.
3. И ово ћемо учинити ако Бог допусти.
4. Јер није могуће оне који су једном просвијетљени, и окусили дара небескога, постали заједничари Духа светога,
5. И окусили добре ријечи Божије, и силе онога свијета, и отпали,
6. Опет обновити на покајање, јер сами себи на ново распињу и руже сина Божијега.
7. Јер земља која пије дажд што често на њу пада, и која рађа поврће добро онима који је раде, прима благослов од Бога;
8. А која износи трње и чичак, непотребна је и клетве близу, која се најпослије сажеже.
9. Али од вас, љубазни надамо се бољему и што се држи спасенија, ако и говоримо тако.
10. Јер Бог није неправедан да заборави дјело ваше и труд љубави коју показасте у име његово, послуживши светима и служећи.
11. Али желимо да сваки од вас покаже то исто старање да се над одржи до самога краја;

12. Да не будете љениви, него да се угледате на оне који вјером и трпљењем добијају обећања.
13. Јер кад Бог Авраму обећа, не имајући ничим већијем да се закуне, закле се собом,
14. Говорећи: Заиста благосиљајући благословићу те, и умножавајући умножићу те.
15. И тако трпећи дуго, доби обећање.
16. Јер се људи већијем куну, и свакој њиховој свађи свршетак је заклетва за потврђење.
17. За то и Бог кад шћаше нашљедницима обећања обилније да покаже тврђу савјета својега, учини посредника клетву:
18. Да би у двјема непоколебљивијем стварима, у којима Богу није могуће слагати, имали јаку утјеху ми који смо прибјегли да се ухватимо за над који нам је дан,
19. Који имамо као тврд и поуздан ленгер душе, који улази и за најдаље завјесе,
20. Гдје Исус уђе напријед за нас, поставши поглавар свештенички до вијека по реду Мелхиседекову.

Глава VII.

- Јер овај Мелхиседек бјеше цар Салимски, свештеник Бога највишега, који срете Аврама кад се враћаше с боја царева, и благослови га;
2. Којему и Аврам даде десетак од свега. Прво дакле значи цар правде, по том и цар Салимски, то јест цар мира;
 3. Без оца, без матере, без рода, не имајући ни почетка данима, ни свршетка животу, а испоређен са сином Божијим, и остаје свештеник до вијека.
 4. Али погледајте колики је овај коме је и Аврам патријар дао десетак од плијена.
 5. Истина, и они од синова Левијевих који примише свештенство, имају заповијест да узимају по закону десетак од народа, то јест браће своје, ако су и изишли из бедара Аврамових.
 6. Али онај који се не броји од њихова рода, узе десетак од Аврама, и благослови. онога који има обећање.
 7. Али без свакога изговора мање благослови веће.
 8. И тако оvdје узимају десетак људи који умиру, а онамо онај за којег се посвједочи да живи.
 9. И, да овако речем, Левије, који узе десетак, дао је десетак кроз Аврама:
 10. Јер бијаше још у бедрима очинима кад га срете Мелхиседек.

11. Ако је дакле савршенство постало кроз Левитско свештенство (јер је народ под њим закон примио), како је још потреба била говорити да ће други свештеник постати по реду Мелхиседекову а не по реду Аронову?
12. Јер кад се промијени свештенство, мора се и закон промијенити.
13. Јер за кога се ово говори он је од другог кољена, од којег нико не приступи к олтару.
14. Јер је познато да Господ наш од кољена Јудина изиђе, за које кољено Мојсије не говори ништа о свештенству.
15. И још је више познато да ће по реду Мелхиседекову други свештеник постати,
16. Који није постао по закону тјелесне заповијести него по сили живота вјечнога.
17. Јер свједочи: Ти си свештеник ва вијек по реду Мелхиседекову.
18. Тако се укида пређашња заповијест, што би слаба и залудна.
19. Јер закон није ништа савршио; а постави бољи над, кроз који се приближујемо к Богу.
20. И још не без заклетве;
21. Јер они без заклетве посташе свештеници; а овај са заклетвом кроз онога који му говори: Закле се Господ и не ће се раскајати: ти: си свештеник ва вијек по реду Мелхиседекову.
22. Толико бољега завјета поста Исус јамац.
23. И они многи бише свештеници, јер им смрт не даде да остану.
24. А овај, будући да остаје ва вијек, има вјечно свештенство.
25. За то и може ва вијек спасти оне који крозањ долазе к Богу, кад свагда живи да се може молити за њих.
26. Јер такав нама требаше поглавар свештенички:
свет, безазлен, чист, одвојен од грјешника, и који је био више небеса;
27. Којему није потребно сваки дан, као свештеницима, најприје за своје гријехе жртве приносити, а по том за народне, јер он ово учини једном, кад себе принесе.
28. Јер закон поставља људе за свештенике који имају слабост; а ријеч заклетве која је речена по закону, постави сина ва вијек савршена.

Глава VIII.

А ово је глава од тога шта говоримо: Имамо таковога поглавара свештеничкога који сједи с десне стране пријестола величине на небесима;

2. Који је слуга светињама и истинитој скинији, коју начини Господ, а не човјек.

3. Јер се сваки поглавар свештенички поставља да приноси даре и жртве; за то ваља да и овај што има што ће принијети.
4. Јер да је на земљи, не би био свештеник, кад имају свештеници који. приносе даре по закону,
5. Који служе обличју и сјену небескијех ствари, као што би речено Мојсију кад шћаше скинију да начини: Гледај, рече, да начиниш све по прилици која ти је показана на гори.
6. А сад доби бољу службу, као што је и посредник бољега завјета, који се на бољијем обећањима утврди.
7. Јер да је онај први без мане био, не би се другоме тражило мјеста.
8. Јер кудећи их говори: Ево дани иду, говори Господ, и начинићу с домом Израилевијем и с домом Јудинијем нов завјет;
9. Не по завјету који начиних с оцевима њиховима у онај дан кад их узех за руку да их изведем из земље Мисирске; јер они не осташе у завјету моме, и ја не марих за њих, говори Господ.
10. Јер је ово завјет који ћу начинити с домом Израилевијем послије онијех дана, говори Господ; даћу законе своје у мисли њихове, и на срцима њиховима написаћу их, и бићу им Бог, и они ће бити мени народ.
11. И ни један не ће учити својега ближњега, и ни један брата својега, говорећи: Познај Господа; јер ће ме сви познати од малог до великога међу њима.
12. Јер ћу бити милостив неправдама њиховима, и гријеха њиховијех и безакоња њиховијех не ћу више спомињати.
13. А кад вели: нов завјет, први начини ветхијем; а што је ветхо и остарјело, близу је краја.

Глава IX.

Тако и први завјет имаше правде богомољства и светињу земаљску.

2. Јер скинија бијаше начињена прва, у којој бијаше свијетњак и трпеца и постављени хљебови, што се зове светиња.
3. А за другијем завјесом бијаше скинија, која се зове светиња над светињама,
4. Која имаше златну кадионицу, и ковчег завјета окован свуда златом, у коме бијаше златан суд с маном, и палица Аронова, која се бјеше омладила, и плоче завјета.
5. А више њега бијаху херувими славе, који осјењаваху олтар; о чему се не може сад говорити редом.
6. А кад ово бијаше тако уређено улажаху свештеници свагда у прву скинију и савршиваху службу Божију.
7. А у другу улажаше једном у години сам поглавар свештенички, не без крви, коју приноси за себе и за народна незнања.

8. Овијем показиваше Дух свети да се још није отворио пут светијех, докле прва скинија стоји;
9. Која остаде прилика за садашње вријеме, у које се приносе дари и жртве, и не могу да саврше по савјести онога који служи,
10. Осим у јелима, и пићима, и различном умивању и правдању тијела, које је постављено до времена поправљења.
11. Али дошавши Христос, поглавар свештенички добара која ће доћи, кроз бољу и савршенију скинију, која није руком грађена, то јест, није овога створења,
12. Ни с крвљу јарчијом, нити телећом, него кроз своју крв уђе једном у светињу, и нађе вјечни откуп.
13. Јер ако крв јунчија и јарчија, и пепео јуничин, покропивши њом опогањене, освећује на тјелесну чистоту;
14. А камо ли не ће крв Христа, који Духом светијем себе принесе без кривице Богу, очистити савјест нашу од мртвијех дјела, да служимо Богу живоме и истиноме?
15. И за то је новоме завјету посредник, да кроз смрт, која би за откуп од преступака у првоме завјету, обећање вјечнога нашљедства приме звани.
16. Јер гдје је завјет ваља да буде и смрт онога који чини завјет.
17. Јер је завјет по смрти потврђен: будући да нема никакe силе док је жив онај који га је начинио.
18. Јер ни први није утврђен без крви.
19. Јер кад Мојсије изговори све заповијести по закону свему народу, онда узе крви јарчије и телеће, с водом и вуном црвеном и исопом, те покропи и књигу и сав народ
20. Говорећи: Ово је крв завјета који Бог начини с вама.
21. А тако и скинију и све судове службене покропи крвљу.
22. И готово све се крвљу чисти по закону, и без прољева крви не бива опроштење.
23. Тако је требало да се обличја небескијех овима чисте, а сама небеска бољијем жртвама од овијех.
24. Јер Христос не уђе у рукотворену светињу, која је прилика праве, него у само небо, да се покаже сад пред лицем Божијим за нас;
25. Нити да много пута приноси себе, као што поглавар свештенички улази у светињу сваке године с крвљу туђом;
26. Иначе би он морао много пута страдати од постања свијета; а сад једном на свршетку вијека јави се да својом жртвом сатре гријех.
27. И као што је људима одређено једном умријети, а по том суд:
28. Тако се и Христос једном принесе, да узме многијех гријехе; а другом ће се јавити без гријеха на спасеније онима који га чекају.

Глава X.

Јер закон имајући сјен добара која ће доћи, а не само обличје ствари, не може никада савршити оне који приступају сваке године и приносе оне исте жртве.

2. Иначе би престале приносити се, кад они који служе не би више имали никакве савјести за гријехе, кад се једном очисте;
3. Него се њима сваке године чини спомен за гријехе.
4. Јер крв јунчија и јарчија не може узети гријеха.
5. За то улазећи у свијет говори: Жртава и дарова нијеси хтио, али си ми тијело приправио.
6. Жртве и прилози за гријех нијесу ти били угодни.
7. Тада рекох: ево дођох, у почетку књиге писано је за мене, да учиним вољу твоју, Боже.
8. И више казавши: Прилога и приноса и жртава, и жртава за гријехе нијеси хтио, нити су ти били угодни, што се по закону приносе;
9. Тада рече: Ево дођох да учиним вољу твоју, Боже. Укида прво да постави друго.
10. По којој смо вољи ми освећени приносом тијела Исуса Христа једном.
11. И сваки свештеник стоји сваки дан служећи и једне жртве много пута приносећи које никад не могу узети гријеха.
12. А он принесавши једину жртву за гријехе сједи свагда с десне стране Богу,
13. Чекајући даље док се положе непријатељи његови подножје ногама његовима.
14. Јер једнијем приносом савршио је ва вијек оне који бивају освећени.
15. А свједочи нам и Дух свети; јер као што је напријед казано:
16. Ово је завјет који ћу начинити с њима послје онијех дана, говори Господ; даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховијем написаћу их;
17. И гријеха њиховијех и безакоња њиховијех не ћу више спомињати.
18. А гдје је опроштење овијех ондје више нема прилога за гријехе.
19. Имајући дакле слободу, браћо, улазити у светињу крвљу Исуса Христа, путем новијем и живијем,
20. Који нам је обновио завјесом, то јест, тијелом својијем,
21. И свештеника великога над домом Божијим:
22. Да приступамо с истинитијем срцем у пуној вјери, очишћени у срцима од зле савјести, и умивени по тијелу водом чистом;

23. Да се држимо тврдо признања нада: јер је вјеран онај који је обећао;
24. И да разумијевамо један другога у подбуњивању к љубави и добријем дјелима,
25. Не остављајући скупштине своје, као што неки имају обичај, него један другога свјетујући, и толико већма колико видите да се приближује дан судни.
26. Јер кад ми гријешимо навалице пошто смо примили познање истине, нема више жртве за гријехе;
27. Него страшно чекање суда, и ревност огња који ће да поједе оне који се супроте.
28. Ко преступи закон Мојсијев, без милости умире код два или три свједока.
29. Колико мислите да ће горе муке заслужити онај који сина Божијега погази, и крв завјета којом се освети за погану уздржи, и Духа благодати наружи?
30. Јер знамо онога који рече: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ; и опет: Господ ће судити народу својему.
31. Страшно је упасти у руке Бога живога.
32. опомињите се пак првијех дана својијех, у које се просвијетлисте и многу борбу страдања поднесосте,
33. Које поставши гледање са срамота и невоља, а које поставши другови онима који живе тако.
34. Јер се на окове моје сажалисте, и дадосте с радошћу да се разграби ваше имање, знајући да имате себи имање боље и непропадљиво на небесима.
35. Не одбацујте дакле слободе своје, која има велику плату.
36. Јер вам је трпљење од потребе да вољу Божију савршивши примите обећање.
37. Јер још мало, врло мало, пак ће доћи онај који треба да дође и не ће одоцнити.
38. А праведник живљеће од вјере; ако ли одступи не ће бити по вољи моје душе.
39. А ми, браћо, нијесмо од онијех који одступају на погибао, него од онијех који вјерују да спасу душе.

Глава XI.

Вјера је пак тврдо чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо.

2. Јер у њој стари добише свједочанство.

3. Вјером познајемо да је свијет ријечју Божијом свршен, да је све што видимо из ништа постало.
4. Вјером принесе Авелъ Богу већу жртву него Каин, кроз коју доби свједочанство да је праведник, кад Бог посвједочи за даре његове; и кроз њу он мртав још говори.
5. Вјером би Енох пренесен да не види смрти; и не нађе се, јер га Бог премјести, јер прије него га премјести, доби свједочанство да угоди Богу.
6. А без вјере није могуће угодити Богу; јер онај који хоће да дође к Богу, ваља да вјерује да има Бог и да плаћа онима који га траже.
7. Вјером Ноје примивши заповијест и побојавши се онога шта још не видје, начини ковчег за спасеније дома својега, којијем осуди сав свијет, и поста нашљедник правде по вјери.
8. Вјером послуша Аврам кад би позван да изиђе у земљу коју шћаше да прими у нашљедство, и изиђе не знајући куда иде.
9. Вјером дође Аврам у земљу обећану, као у туђу, и у колибама живљаше с Исаком и с Јаковом, су нашљедницима обећања тога.
10. Јер чекаше град који има темеље, којему је зидар и творац Бог.
11. Вјером и сама Сара нероткиња прими силу да затрудни, и роди преко времена старости; јер држаше за вјерна онога који обећа.
12. За то се и родише од једнога, још готово мртвога, као звијезде небеске мноштвом, и као небројени пијесак покрај мора.
13. У вјери помријеше сви ови не примивши обећања, него га видјевши из далека, и поклонивши му се, и признавши да су гости и дошљаци на земљи.
14. Јер који тако говоре показују да траже отачанства.
15. И кад би се они опоменули онога из којег изиђоше, имали би вријеме да се врате.
16. Али сад боље желе, то јест небеско. За то се Бог не стиди њих називати се Бог њихов; јер им приправи град.
17. Вјером приведе Аврам Исака кад би кушан, и јединороднога приношаше, пошто бјеше примио обећање,
18. У којему бјеше казано: У Исаку назваће ти се сјеме;
19. Помисливши да је Бог кадар и из мртвијех васкрснути; за то га и узе за прилику.
20. Вјером благослови Исак Јакова и Исава у стварима које ће доћи.
21. Вјером благослови Јаков умирући свакога сина Јосифова, и поклони се врху палице његове.
22. Вјером се опомиња Јосиф умирући изласка синова Израилевијех, и заповиједа за кости своје.

23. Вјером Мојсија, пошто се роди, крише три мјесеца родитељи његови, јер видјеше красно дијете, и не побојаше се заповијести царева.
24. Вјером Мојсије, кад би велики, не хтједе да се назива син кћери Фараонове;
25. И воље страдати с народом Божијим, него ли имати земаљску сладост гријеха:
26. Државши срамоту Христову за веће богаство од свега блага Мисирскога; јер гледаше на плату.
27. Вјером остави Мисир, не побојавши се љутине царева; јер се држаше онога који се не види, као да га виђаше.
28. Вјером учини пасху и прољев крви, да се онај који губљаше прворођене не дотакне до њих.
29. Вјером пријеђоше црвено море као по сухој земљи; које и Мисирци окушавши потопише се.
30. Вјером падоше зидови Јерихонски, кад се обилази око њих седам дана.
31. Вјером Раав курва не погибе с невјерницима, примивши уходе с миром, и изведавши их другијем путем.
32. И шта ћу још да кажем? Јер ми не би достало времена кад бих стао приповиједати о Гедеону, и о Вараку и Самсону и Јефтају, о Давиду и Самуилу, и о другијем пророцима,
33. Који вјером побиједише царства, учинише правду, добише обећања, затворише уста лавовима,
34. Угасише силу огњену, утекоше од оштрица мача, ојачаше од немоћи, посташе јаки у биткама, растјераше војске туђе;
35. Жене примише своје мртве из васкрсенија; а други бише побијени, не примивши избављења, да добију боље васкрсеније;
36. А други ругање и бој поднесоше, па још и окове и тамнице;
37. Камењем побијени бише, претрвени бише, искушани бише, од мача помријеше; идоше у кожусима и у козијим кожама, у сиротињи, у невољи, у срамоти;
38. Којијех не бијеше достојан свијет, по пустињама потуцаше се, и по горама и по пећинама и по рупама земаљскијем.
39. И ови сви добивши свједочанство вјером не примише обећања;
40. Јер Бог нешто боље за нас одреди, да не приме без нас савршенства.

Глава XII.

За то дакле и ми имајући око себе толику гомилу свједока, да одбацимо свако бреме и гријех који је за нас прионуо, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена,

2. Гледајући на начелника вјере и свршитеља Исуса, који мјесто одређене себи радости претрпље крст, не марећи за срамоту, и сједе с десне стране пријестола Божијега.
3. Помислите дакле на онога који је таково противљење против себе од гријешника поднио, да не ослабе душе ваше и да вам не дотужи.
4. Јер још до крви не дођосте борећи се против гријеха,
5. И заборависте утјеху коју вам говори, као синовима: Сине мој! не пуштај у немар карања Господња, нити губи воље кад те он покара;
6. Јер кога љуби Господ онога и кара; а бије свакога сина којег прима.
7. Ако трпите карање, као синовима показује вам се Бог: јер који је син којег отац не кара?
8. Ако ли сте без карања, у којему сви дијел добише, дакле сте копилад, а не синови.
9. Ако су нам дакле тјелесни оцеви наши карачи, и бојимо их се, како да не слушамо оца духова, да живимо?
10. Јер они за мало дана, како им угодно бјеше, караху нас; а овај на корист, да добијемо дијел од његове светиње.
11. Јер свако карање кад бива не чини се да је радост, него жалост; али послуже даће миран род правде онима који су научени њиме.
12. За то ослабљене руке и ослабљена кољена исправите,
13. И стазе поравните ногама својима, да не сврне што је хромо, него још да се исцијели.
14. Мир имајте и светињу са свима; без овога нико не ће видјети Господа.
15. Гледајте да ко не остане без благодати Божије: да не узрасте какав коријен грчине, и не учини пакост, и тијем да се многи не опогане.
16. Да не буде ко курвар или опогањен, као Исав, који је за једно јело дао првородство своје.
17. Јер знате да је и по том, кад шћаше да прими благослов, одбачен; јер покајање не нађе мјеста, ако га и са сузама тражаше.
18. Јер не приступисте ка гори која се може опипати, и огњу разгорјелом, облаку, и помрчини, и олуји,
19. И трубном гласу, и гласу ријечи, којег се одрекоше они који чуше, да не чују више ријечи;
20. Јер не могаху да поднесу оно што се заповиједаше: Ако се и звијер дотакне до горе, биће камењем убијена.
21. И тако страшно бјеше оно што се видје да Мојсије рече: Уплашио сам се и дркћем.
22. Него приступисте к Сионској гори, и ка граду Бога живога, Јерусалиму небескоме, и многијем хиљадама анђела,

23. К сабору и цркви првороднијех који су написани на небесима, и Богу, судији свију, и духовима савршенијех праведника,
24. И к Исусу, посреднику завјета новог, и крви кропљења, која боље говори него ли Авељева.
25. Али гледајте да се не одречете онога који говори; јер кад они не утекоше који се одрекоше онога који пророковаше на земљи, а камо ли ми који се одричемо небескога,
26. Којега глас потресе онда земљу, а сад обећа говорећи: Још једном ја ћу потрести не само земљу него и небо.
27. А што вели: још једном, показује да ће се укинути оно што се помиче, као створено, да остане оно што се не помиче.
28. За то, примајући царство непоколебано, да имамо благодат којом служимо за угодност Богу, с поштовањем и са страхом.
29. Јер је Бог наш огањ који спаљује.

Глава XIII.

Љубав братинска да остане међу вама.

2. Гостољубивости не заборављајте; јер неки не знајући из гостољубивости примише анђеле на конак.
3. Опомињите се сужања као да сте са њима свезани, онијех којима се неправда чини као да сте и сами у тијелу.
4. Женидбу да држе сви у части, и постеља женидбена да буде чиста; а курварима и прељубочинцима судиће Бог.
5. Не будите среброљупци; будите задовољни онијем што имате. Јер он рече: Не ћу те оставити, нити ћу од тебе одступити;
6. Тако да смијемо говорити: Господ је мој помоћник, и не ћу се бојати; шта ће ми учинити човјек?
7. Опомињите се својијех учитеља који вам казиваше ријеч Божију; гледајте на свршетак њихова живљења, и угледајте се на вјеру њихову.
8. Исус Христос јуче је и данас онај исти и ва вијек.
9. У науке туђе и различне не пристајте; јер је добро благодаћу утврђивати срца, а не јелима, од којијех не имаше користи они који живљеше у њима.
10. Имамо пак олтар од којег они не смију јести који служе скинији.
11. Јер којијех животиња крв уноси поглавар свештенички у светињу за гријехе, онијех се тјелеса спаљују изван окола.
12. За то Исус, да освети народ крвљу својом, изван града пострада.
13. За то дакле да излазимо к њему изван окола, носећи његову срамоту.

14. Јер овдје немамо града који ће остати, него тражимо онај који ће доћи.
15. Кроз њега дакле да свагда приносимо Богу жртву хвале, то јест, род усана које признају име његово.
16. А добро чинити и давати милостињу не заборављајте; јер се таковијем жртвама угађа Богу.
17. Слушајте учитеље своје и покоравајте им се, јер се они старају за душе ваше, као који ће дати одговор, да то с радошћу чине, а не уздишући; јер вам ово не помаже.
18. Молите се Богу за нас. Јер се надамо да имамо добру савјест, старајући се у свему добро да живимо.
19. А одвише молим чините ово, да бих се прије вратио к вама.
20. А Бог мира, који изведе из мртвијех великога пастира овцама, крвљу завјета вјечнога, Господа нашега Исуса Христа,
21. Да вас саврши у свакоме дјелу добром, да учините вољу његову, чинећи у вама што је угодно пред њим, кроз Исуса Христа, којему слава ва вијек вијека. Амин.
22. Молим вас пак, браћо, примите ријеч поучења; јер у кратко написах и послах вам.
23. Знајте да је отишао наш брат Тимотије, с којијем, ако скоро дође, видјећу вас.
24. Поздравите све учитеље своје и све свете. Поздрављају вас браћа, која су из Талијанске.
25. Благодат са свима вама. Амин.

// [Пројекат Растко](#) / [Богословље](#) / [Нови завјет](#) //
[[Промена писма](#) | [Претраживање](#) | [Мапа Пројекта](#) | [Контакт](#) | [Помоћ](#)]